

EL CROQUIS

Josep Camprubí

ALLÒ QUE D'ARA ENDAVANT ENS ESPERA

Dijous, el president de la Generalitat, Quim Torra, va comparèixer davant del Tribunal Suprem que, amb molta probabilitat, acabarà inhabilitant-lo. Per què? Per no haver tret una pancarta? Per no haver obeït una ordre de la Junta Electoral Central? No. No ens enganyem. La inhabilitació, si acaba produint-se, serà una mostra més de la injusta justícia que apliquen sovint alguns alts tribunals espanyols quan es tracta de les cada vegada més conflictives relacions entre Catalunya i l'Estat. Una pancarta que demani la llibertat dels presos polítics pot ser objecte de sanció d'aquesta mena? N'hi ha milers de penjades per tot Catalunya. I mantenir-la en un balcó de la Generalitat, ni que sigui en

època electoral, no pot ser castigat de cap manera amb la inhabilitació d'un president del govern català, nomenat democràticament i en ple exercici del seu càrrec. La lògica més absoluta fa pensar que les autèntiques raons de la inhabilitació són unes altres. Es tracta, un cop més, de demostrar qui mana. Es tracta de fer veure que, en realitat, l'autonomia catalana està subordinada a allò que decideixin determinats òrgans de l'Estat. Per tant, no s'accepta de cap manera que allò que des dels poders fàctics es considera només una administració regional i subsidiària, parli de presos polítics. Al contrari: cal forçar-la a acceptar que són persones tancades a la presó per no haver fet cas de la llei. I, és clar, això obeeix a una raó de

fons: per naturalesa el govern català és sospitós i ho serà sempre. Per tant cal parar-li els peus i es-carmentar-lo adequadament per tal que no gosi atrevir-se mai més a plantejar, ni que sigui democràticament, la construcció d'una república catalana independent. El 155 i tota la repressió posterior a l'1 d'octubre del 2017 s'han adreçat a aconseguir aquest objectiu.

Però alhora queda demostrada també la dificultat de portar a terme aquest pla d'ofegament de la voluntat d'independència. Si el president Torra és inhabilitat, tard o d'hora s'hauran de celebrar eleccions al Parlament de Catalunya i nomenar un nou president. I, costi més o menys, els partits independentistes estaran obligats a arribar a un acord

per formar un nou govern que tornarà a plantejar les mateixes reivindicacions. Però, a més, el marc en què es trobaran d'ara endavant aquest nou govern de la Generalitat i el de l'Estat serà extraordinàriament complex. La crisi sanitària de la covid-19 no se superarà fàcilment i la davallada econòmica que ja se'n deriva –i que augmentarà– serà gegant. I a més el repartiment de recursos econòmics procedents d'Europa pot ser notablement conflictiu. Deixant a part que l'ajuda europea no serà pas de franc ni sense condicions. Potser una part no s'haurà de tornar, però estarà condicionada a reformes que fins ara no s'han volgut portar a terme. Tot plegat farà que qüestions que els darrers anys no han estat en prime-

ra línia tornin a aparèixer amb força, com el dèficit fiscal en l'àmbit de tots els Països Catalans o la diferència entre les inversions que teòricament es pressuposten i les que arriben realment a executar-se.

Mentrestant, el PSOE seguirà sent el gerent polític de les diverses onades de la covid-19 i de la futura època de la postpandèmia? I aconseguirà, de moment, aprovar els pressupostos? L'equilibre polític de Pedro Sánchez és evident però tot té un límit. L'Estat espanyol té moltes crisis obertes. I no són menors la de desprendre's de tot el llast del franquisme, triar democràticament entre monarquia i república, impulsar el progrés social i la igualtat o resoldre la tensió permanent entre Catalunya i l'Estat. Però siguem realistes: segur que el PSOE voldrà plantejar-se totes aquestes reformes?

OMPLINT LA PICA

Laura Massana

COORDINADORA D'ICV BAGES I MEMBRE DE LA COORDINADORA DE CATALUNYA EN COMÚ

«NOSTÀLGIES»

Aquest any no és per la imminent entrada de la tardor, que de sempre m'ha afectat, soc d'estiu, m'agrada la calor, el sol... i quan els dies comencen a fer-se foscos em bé aquella melangia.

Aquesta vegada –ho tinc clar– és perquè cada dia que passa em costa més sentir una certa normalitat en aquesta espècie de món postapocalíptic que comporta conviure amb la pandè-

mia. Tinc nostàlgia. Del passat recent. Fa setmanes que no ens trobem tota la colla, els amics d'Euskadi, els de Cadis. Em dol anar a veure la mare i seguir mantenint les distàncies. Pensar «no et deixis l'hidrogel», preguntar-me a mi mateixa si ja toca fer canvi de mascareta...

La sensació postapocalíptica em fa pensar que hi ha coses que ja no tornaran a ser iguals: el cap d'any, Sant Joan que ja no va ser

com era... no sé quan tornaran, no sé si tornaran...

L'any passa lent, molt lent en espera de vacunes miraculoses, medicaments que treguin força al maleït virus i disminueixin els seus efectes. Cada dia encreuem els dits perquè la corba no s'enfilii. Ara molt pendents de les escoles, com al principi ho estàvem de les residències. També els encreuem per no perdre la feina, perquè el taller o la botiga no

l'haguem de tancar, per poder pagar el lloguer o la hipoteca...

Després mires al voltant i dius: ostres, no. Podem patir, podem estar no tan bé o sentir-nos malament, però aquests dies hem pogut veure l'infern a la terra. A Mòria, al camp de refugiats.

Allò sí que és viure amb por i dolor. I els provoca Europa, una Europa en què no ens reconeixem, la que deixa la gent sense sostre, sense aigua, sense medi-

caments... Nostàlgia d'una Europa acollidora que com a valor fundacional tenia la solidaritat.

Llavors és quan em dic: fora melangia, fora el passat i prou mirar-se el melic, hi ha un mentrestant que no podem deixar passar. Davant de tot plegat, hi ha coses que poden millorar la vida, la nostra i les dels altres: actuar. Des de la ràbia i també des de l'esperança. Seguir dempeus i no rendir-se.

UN NOU MODEL ECONÒMIC TERRITORIAL DE PAÍS

TRIBUNA

Enric Masana Botella

SECRETARI DE LA DEMARCACIÓ DE LES COMARQUES CENTRALS DEL COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA

La pandèmia actual ens ha de fer reflexionar sobre episodis similars que han modificat les nostres ciutats i territoris al llarg del temps. Pesta, còlera, tifus, tuberculosi, ens han portat de les insalubres urbs medievals emmurallades als nous eixamples del segle XIX, impulsats per moviments higienistes. L'Eixample d'Ildefons Cerdà n'és el paradigma a casa nostra.

El projecte original, però, es va anar pervertint amb el temps, i ha esgotat tota

edificabilitat possible. Aquest fet configura la Barcelona actual, la que durant molt de temps hem posat com a exemple de ciutat mediterrània compacta i sostenible. Greu error quan es fa palesa la impossibilitat d'oferir als ciutadans una quantitat raonable d'espais lliures que compensin l'altíssima densitat de població. Aquell higienisme revolucionari i ambiciós ha quedat en res. Tanmateix, Barcelona ha estat un èxit de creixement imparabile, que ha configurat una ciutat cosmopolita de 3 milions d'habitants i una àrea metropolitana que gairebé dobla aquesta població. Aquest model d'èxit aparent és, però, un gegant amb peus de fang, amb greus problemes d'accés a l'habitatge, contaminació, mobilitat, i unes desigualtats socials cada cop més accentuades.

Ens cal un nou model econòmic territorial de caire transversal i descentralitzador, que no estigui supeditat al creixement en taca d'oli de l'Àrea Metropolita-

na. Cal una política territorial que canviï la postura reactiva de resoldre el dia a dia per una de propositiva, que busqui un nou model equilibrat de país, amb una acció valenta i disruptiva. Allò que critiquem d'Espanya, amb una centralitat jacobina d'estructura radial, ho estem generant aquí en clau catalana. És cert que necessitem una gran capital com Barcelona, però no és menys cert que Catalunya és molt més que Barcelona. Des de la construcció de l'eix Transversal no s'ha fet cap altra inversió significativament agosarada en infraestructures per reequilibrar territorialment el país. De ferrocarrils val més que no en parlem. Com diu en Llach, «el meu país és molt petit», i jo hi afegiria «on les distàncies són curtes però els temps de desplaçament molt llargs».

A principi d'estiu, Assumpció Puig, degana del Col·legi d'Arquitectes, juntament amb altres degans, va dirigir una carta al conseller Calvet advocant per la Catalu-

nya dels 45 minuts. És una proposta de país del segle XXI, descentralitzat, reequilibrat, on les ciutats mitjanes de Catalunya tinguin un paper clau. Per fer-ho possible cal repensar i invertir en noves infraestructures, especialment ferroviàries, i amb accions polítiques valentes encaminades a vertebrar transversalment el territori, i generar una matriu de país amb ciutats mitjanes potents treballant en xarxa, i que generin àrees pròpies autosuficients en serveis i economia circular, de manera conjunta amb els petits municipis i territoris que les envolten. El teletreball durant el confinament ens ha ensenyat que es poden deslocalitzar molts llocs de treball, factor que propicia que moltes famílies es plantegin optar per una major qualitat de vida en petits municipis i ciutats mitjanes de l'interior. Aquest concepte que ha sorgit sobre la Barcelona dels 15 minuts, els territoris i ciutats mitjanes de Catalunya ja el portem de casa.